

Manresa

DES DEL DIVAN. PEL DOCTOR LACETÀ€

Temps era temps que Manresa havia tingut mar, fins i tot parlant de manera acurada podem assegurar que estava sota l'oceà. Aquesta és una història difícil de transmetre per boca-orella, la tradició oral, ja que ni Manresa ni els manresans existien quan la ciutat estava sota les aigües. Ho sabem perquè caminant per les terres i els camins del Bages és fàcil trobar-hi fòssils espècies marines. També ho sabem per estudis fets per científics i geòlegs molt seriosos. Aquest fet imprimeix caràcter, com diu l'església catòlica dels seus sagraments; em refereixo al fet que allò que imprimeix caràcter és estar sota el mar i progressivament anar-te assecant.

A mesura que el Bages es va anar assecant, hi devia haver un moment que es podia agafar una barca i, vorejant el massís de Montserrat, anar mar enllà. Llàstima que les Illes Balears tampoc no devien tenir l'atractiu que tenen suara. Qui ho diria. Amb les sequeres que tenim de tant en tant i ens sobrava aigua per tot arreu... I el que ens va costar construir la Séquia. Fins i tot vam haver d'inventar un miracle.

Abans de la Séquia, ja teníem dificultats per saber d'on pot venir anomenar Manresa com això, "Manresa". Que si "Minorisa", que si "Manu Rasa" (arrasada per la mà)... El que sembla és que la terminació «esa», pot tenir arrels iberes, i aquí, com a bon lacetà, em trobo com peix a l'aigua (ep! no peix al cove). Quins temps aquells discutint amb tribus veïnes com els ausetans.... Encara ens hi discutim! Els bergistans... Aquests són ells que es discuteixen encara amb nosaltres!

Tenim, doncs, una història, la nostra història, que ha donat persones, personatges, llegendes, fets, i tot plegat, ha anat conformant, de manera progressiva, un codi genètic manresà; Com a lacetà reencarnat en manresà, no em sento gaire optimista de cara al futur de Manresa, enclavada al bell mig de Catalunya, amb un eix transversal que passa pel costat, però que no ajuda a entrar-hi i visitar-la, amb una indústria decadent, amb uns estudis universitaris a remolc dels ausetans (i per mots anys!), amb... (poseu-hi allò que us sàpiga més greu). Podria continuar, però més val fer prevenció i no entristir-nos.

Veieu com tornem a una etapa de fossilització? Persones i personatges fòssils, quan necessitem truites!, peixos que nedin contracorrent per trobar noves oportunitats i noves experiències.